

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobců: **a) P. G., b) Občanské sdružení Zemanka**, se sídlem Na Usedlosti 15, Praha 4, IČ 22871781, oba zast. JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy, odbor stavební**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2012, č.j. S-MHMP 293495/2011/OST/Fr

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobci se podanou žalobou domáhají zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců a dalších odvolatelů proti rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 4 ze dne 28. 1. 2011, čj. P4/002706/11/OST/FATU, ve věci umístění stavby bytového domu na pozemcích parc. č. 1236/1 a 1236/2 v k. ú. Braník (dále jen stavba) a toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce A) v žalobě namítá, že je přímo dotčen tím, že v daném území, které je architektonicky a urbanisticky dotvořeno a územní plán pro ně neurčuje regulativ - míru využití území, je nutno stavebními zásahy respektovat, dotvářet a rehabilitovat stávající urbanistické struktury, což jsou podmínky, jež umístěná novostavba bytového domu zjevně hrubě porušuje.

Jde o rozsáhlý vysoký bytový dům, který v sousední zástavbě nemá žádnou obdobu. Žádnou obdobu nemá ani jeho účelové situování do půdorysu kříže, kdy žádná fasáda novostavby není rovnoběžná s fasádami okolních vil a rodinných domů. Jde o snahu maximalisticky vykořistit pozemek a vyhnout se aplikaci čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb.

hlavního města Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen vyhláška OTPP).

Stavební úřad stavbu odsouhlasil a přitom ignoroval rozlehlou podzemní část, která výrazně vystupuje nad povrch a na místě styku s chodníkem vytváří zcela cizorodou betonovou stěnu společné garáže v části doplněnou opěrnou stěnou, tedy jde o výraznou pohledovou bariéru, jaké se v okolí nevyskytují.

Stavební úřad opomněl, že na ploché střeše má být nástavba nad výtahovou šachtou, která nebyla vůbec co do rozměrů specifikována a může dosáhnout výšky dalšího podlaží. Žalovaný připouští výšku strojovny v rozsahu celého podlaží a sděluje nepředstavitelnou absurditu: výška stavby není určena, protože není znám typ výtahu. Přitom výška je jednou z výrazně problematických charakteristik novostavby.

Stavební úřad i žalovaný nedůvodně bagatelizovali fakt, že v této situaci budou v těsné blízkosti šikmo proti sobě okna obytných místností, což má přímý vliv na pohodu bydlení a nerušené užívání bytů.

Úřad bez dalšího přehlédl fakt, že mělo jít o 6 bytů a až posléze došlo k účelovému omezení počtu bytů pouze na 3, a to bez sebemenší redukce rozměrů stavby, což ovšem znamená velmi nadstandardní bytové jednotky, které lze užívat k přechodnému ubytování, případně jednoduchým způsobem rozdělit na menší celky. Může jít o změny, které stavební úřad nebude schopen účinně kontrolovat. Jde tedy o podivné účelové kroky stavebníka, akceptované stavebním úřadem, který v tomto smyslu podané včasné a opakované námitky nevyřídil přesvědčivě a správně. Důvodné pochybnosti o tom, že půjde o komerčně využívaný objekt, tedy stavbu svou funkcí v území cizorodou, nebyly řádně projednány a vyvráceny.

Navržený stavební záměr svým tvarem, hmotou a výškou ignoruje stávající zástavbu, do které agresivně a necitlivě vstupuje, proto je zcela nepřijatelným zásahem do dosud dodržované architektonické koncepce místní zástavby rodinných domů. Žalovaný toto nikterak nenapravil a odkázal na zdůvodnění stavebního úřadu, které je ovšem zkreslující a tendenční, neboť nepočítá při komparaci s okolními stavbami s prvním podzemním podlažím a celkově jde o nepřesvědčivé zdůvodnění, neakceptující především ráz okolní zástavby. Žalovaný přezkum argumentace stavebního úřadu neprovedl a jeho rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Stavební úřad a žalovaný srovnávají výšky staveb bez výtahové nástavby a hmotové uspořádání bez zohlednění prvního podzemního podlaží, které převážnou částí vystupuje nad terén.

Stavební úřad se s řadou námitek vypořádal jen zcela formálně. Jde zejména o námitku č. 2.3, kdy ohledně hlukové problematiky je námitka zamítnuta s odůvodněním, že příslušnou problematiku řeší Hygienická stanice hlavního města Prahy (dále jen hygienická stanice). Z ustálené judikatury správních soudů přitom plyne, že takový postup je nezákonný a že takové námitky je nutno v kooperaci stavebního úřadu s dotčeným orgánem vždy projednat a přesvědčivě řešit.

Žalobce b) byl zkrácen na svých procesních právech tím, že stavební úřad nepředložil odvolacímu orgánu k rozhodnutí jeho odvolání proti usnesení, kterým mu nebylo přiznáno postavení účastníka řízení. Jeho postavení se tak stalo naprosto nejistým a vlastně nebyl oprávněn činit jakékoliv úkony v řízení. Jeho námitky tak byly řešeny pouze jako připomínky veřejnosti. Žalovaný se pokusil věc vyřešit tím, že usnesení o vyloučení žalobce v řízení označil za nepravomocné a nevykonatelné, a proto projednal jeho odvolání jako přípustné. Opomněl však, že „účastník v pochybnostech“ není před vyřešením odvolání způsobilý

procesní úkony činit a přinejmenším je jeho postavení naprosto nejisté, kdy se s takovým subjektem jako s účastníkem jednat podle zákona ani nemusí.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že umisťovaná stavba obsahující 3 bytové jednotky svou hmotou odpovídá okolní zástavbě. Tvrzení žalobce, že navrhovaná stavba je rozsáhlým a vysokým bytovým domem, není pravdivá. Žalovaný stavbu posoudil jako nový prvek v území, který je z hlediska urbanistického akceptovatelný.

K problematice nástavby výtahové šachty žalovaný uvedl, že podmínkou č. 5 územního rozhodnutí stavební úřad umístil na střeše nástavbu pro technologii výtahu o maximálních půdorysných rozměrech $3,05 \times 3,0$ m. Jedná se o strojovnu výtahu, která je dle dokumentace umístěna ve střední části střechy navrhované stavby tak, že nemá s žádným z okolních objektů protilehlou stěnu. Světlá výška strojovny se liší podle použitého typu výtahu. Na straně 17 napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že v pohledech a řezech není uvedena výška strojovny výtahu, neboť strojovna výtahu je zakreslena schematicky a její upřesnění se odvíjí od použitého typu výtahu. Výšková úroveň zastřešení strojovny je však uvedena v situaci koordinační v měřítku 1:200, kde je označená úroveň zastřešení této stavby kótou 275,40 m, přičemž úroveň atiky po obvodu stavby je 274,3 metru. Pro potřeby územního řízení je tento údaj postačující, podrobnější údaje budou uvedeny v dokumentaci ke stavebnímu řízení. Stavba strojovny výtahu se uplatní v pohledech zcela minimálně a nebude mít žádný vliv na objekty v okolí. S umístěním strojovny výtahu na střeše v centrální poloze byli účastníci řízení seznámeni v rámci územního řízení.

K námitce týkající se počtu bytů žalovaný uvedl, že stavební úřad rozhodoval o návrhu, kterým byla stavba o kapacitě jen 3 bytové jednotky. Snížení počtu samostatných bytových jednotek na stejné podlahové ploše může mít logicky za důsledek zvýšení komfortu bydlení, což je žádoucí.

K námitce týkající se urbanistické struktury a architektonického řešení žalovaný uvedl, že takové posouzení v území s různorodou zástavbou je vždy posouzením subjektivním, kdy může dojít a dochází k odlišným názorovým závěrům. Stavební úřad velmi obsáhle v územním rozhodnutí odůvodnil umístění navrhované stavby, a to zejména na stranách 11 až 13 rozhodnutí. Návrh byl vypracován autorizovaným architektem, tedy odborníkem v uvedené profesi, byl pozitivně hodnocen jak dotčenými orgány veřejné správy, tak i žalovaným, který dospěl k závěru, že stávající zástavba v okolí nemůže svou strukturou a výrazem znemožnit uplatnění nového moderního názoru na architektonické řešení stavby, jejíž výškové uspořádání je obdobné, jako u staveb v okolí. Tvrzení žalobce, že při posuzování výškového uspořádání umisťované stavby nebylo počítáno s výškou suterénu a strojovnou výtahu na střeše, žalovaný hodnotí jako nepodložený názor, neboť uvedené prostory byly od počátku projednávání záměru součástí dokumentace k územnímu řízení. Rovněž posouzení stavebního úřadu, dotčených orgánů a žalovaného se vztahuje ke kompletnímu výškovému uspořádání umisťované stavby. Stavební úřad velmi podrobně v obsahu územního rozhodnutí uvedl důvody, které jej vedly k jeho vydání, žalovaný se s těmito závěry ztotožnil. Skutečnost, že názor žalobců na architekturu a urbanismus je odlišný, nelze hodnotit jako nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

K námitce týkající se problematiky hluku žalovaný poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 47/2005, podle kterého závazná stanoviska dotčených orgánů podléhají samostatnému soudnímu přezkumu. V daném případě je stanovisko hygienické stanice závazným stanoviskem, a proto žádná úvaha stavebnímu úřadu ve vztahu k příslušnému úseku veřejné správy nepřisluší. Žalobci ani jiní odvolatelé

v odvolacím řízení nepožadovali přezkoumání závazného stanoviska hygienické stanice postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu a z obsahu uplatněných odvolání nevyplývá, že by odvolací námitky směřovaly proti obsahu tohoto závazného stanoviska. Proto žalovaný v obsahu napadeného rozhodnutí pouze konstatoval, že z hlediska hluku byl záměr posouzen hygienickou stanicí a že podmínka pro dokumentaci ke stavebnímu povolení byla stanovena zejména z důvodu, že je obsahově podrobnější a že na jejím podkladě bude možno uvedenou problematiku lépe posoudit.

K žalobní námitce týkající se účastenství na řízení žalovaný poukazuje na to, že argumentace postrádá konkrétní tvrzení o tom, že by žalobci nebylo umožněno učinit konkrétní úkon v řízení. Žalovaný je toho názoru, že v ustanovení § 28 odst. 2 správního řádu je stanovena ochrana pro toho, kdo byl neprávem z řízení vyloučen a současně mu nebylo umožněno učinit konkrétní úkon. V daném případě však taková situace nenastala. Žalobci a) příslušelo po celou dobu územního řízení postavení účastníka a žalobci b) postavení účastníka poprávu nenáleželo, avšak vzhledem k tomu, že usnesení stavebního úřadu vydané o této otázce nenabylo právní moci, bylo s ním pod celou dobu řízení jednáno jako s účastníkem.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

Dne 25. 11. 2009 podala společnost Quattrofoglio, s. r. o., se sídlem Hudečkova 2036/1A, Praha 4, IČ 285 38 587, žádost o vydání rozhodnutí o umístění výše uvedené stavby. Dne 5. 1. 2010 stavební úřad oznámil zahájení řízení a nařídil veřejné ústní jednání na den 18. 2. 2010. Stavebník poté svoji žádost několikrát k výzvě stavebního úřadu doplňoval. Opatřením ze dne 15. 11. 2010 bylo nařízeno opakované veřejné ústní jednání na den 17. 12. 2010.

Dne 3. 12. 2010 oznámil žalobce b) stavebnímu úřadu, že žádá o to, aby byl zahrnut do okruhu účastníků řízení. Dne 26. 1. 2011 vydal stavební úřad v rámci tohoto řízení usnesení čj. P4/005655/11/OST/FATU, jímž podle § 28 odst. 1 správního řádu rozhodl, že žalobce b) není účastníkem územního řízení. Žalobce b) podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které adresoval starostovi městské části Praha 4 a nazval je „*žádost o přehodnocení rozhodnutí stavebního odboru v záležitosti vyloučení Občanského sdružení Zemanka jako účastníka stavebního řízení čj. ...*“. Do doby vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebylo o tomto odvolání žalovaným nijak rozhodnuto.

Dne 28. 1. 2011 vydal stavební úřad rozhodnutí čj. P4/002706/11/OST/FATU, jímž k žádosti stavebníka povolil ve výroku I) výjimku z čl. 56 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen vyhláška OTPP) spočívající ve zkrácení vzdálenosti vjezdu z hromadných garáží od okraje jízdního pásu přilehlé pozemní komunikace z vyhláškou požadovaných 5,0 m na 2,8 m. Výrokem II) tohoto rozhodnutí bylo vydáno rozhodnutí o umístění předmětné stavby, stanoveny podmínky pro její umístění a rozhodnuto námitkách účastníků řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobce a) a b) společné odvolání, další odvolání byla podána dalšími účastníky řízení. Žalovaný o všech odvoláních rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 1. 2012 čj. S-MHMP 293495/2011/OST/Fr tak, že všechna odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Podrobněji bude obsah spisového materiálu v potřebném rozsahu rekapitulován níže v souvislosti s vypořádáním jednotlivých žalobních námitek.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze nejprve musí konstatovat, že se mohl věcně zabývat pouze těmi námitkami, které byly uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Ta v daném případě uplynula dnem 9. 4. 2012. K dalším doplněním žaloby, která žalobci soudu zaslali po tomto datu, soud nemohl pro jejich opožděnost přihlížet a věcně se jimi zabývat.

Městský soud v Praze se v první řadě musel zabývat otázkou, zda žalobci b) skutečně svědčilo postavení účastníka řízení či nikoli. Účastníkem řízení je totiž ten, kdo jím má dle zákona být a nikoli ten, s kým správní orgán jako s účastníkem řízení jednal – a naopak: postavení účastníka řízení neztratí osoba jen tím, že s ní správní orgán jako s účastníkem řízení nejedná. Pokud by žalobci b) postavení účastníka řízení nenáleželo, jeho žaloba by musela být již z tohoto důvodu zamítnuta, neboť v takovém případě by nemohl být žalobou napadeným rozhodnutím nijak zkrácen na svých právech, bez ohledu na to, že žalovaný jeho odvolání projednal jako přípustné.

Žalobce b) jako právnická osoba v daném případě vznikl až v průběhu územního řízení (žádost stavebníka byla stavebnímu úřadu doručena dne 25. 11. 2009, žalobce vznikl dne 19. 4. 2010). Otázku možnosti účasti takového sdružení, které je založeno teprve po zahájení správního řízení, řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2012, čj. 7 As 25/2012-21 (publikován pod č. 2686/2012 Sb. NSS), a dospěl přitom k jednoznačnému závěru o možnosti účasti takového sdružení v již probíhajícím správním řízení, a to za předpokladu, že jeho účast nepovede k neúnosnému prodloužení řízení.

Podle § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., *občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen "občanské sdružení")*, je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.

Podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny *občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.*

Stavební úřad při své úvaze vyšel z toho, že žalobce b) nepodal žádost podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a již proto se nemohl stát účastníkem územního řízení. Takový výklad je však zcela formalistický a naprosto popírající smysl zákona. Pokud občanské sdružení samo získá poznatky o tom, že se správní řízení, jehož se má zájem účastnit, vede, pak by postrádalo rozumného smyslu, aby žádalo správní orgán o to, aby bylo o zahájení či vedení takového řízení informováno. V takovém případě může občanské sdružení rovnou požádat o přiznání statutu účastníka řízení. Ve shora citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že vyhlášení veřejného ústního jednání na úřední desce lze

považovat za úkon svým účelem rovnocenný oznámení správního řízení podle ust. § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. K tomu v daném případě došlo dne 16. 11. 2010, dnem 1. 12. 2010 se tak oznámení považuje za doručené (§ 25 odst. 2 správního řádu) a v zákonné osmidenní lhůtě dle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny žalobce b) svoji účast v řízení stavebnímu úřadu oznámil (jeho podání mu bylo doručeno dne 3. 12. 2010). Protože se tak stalo ještě před konáním posledního veřejného ústního jednání v této věci, je zjevné, že účast žalobce v řízení nemohla nijak ovlivnit délku správního řízení. Žalobci b) tak náleželo postavení účastníka řízení a stavební úřad postupoval chybně, pokud usnesením rozhodl, že žalobci postavení účastníka řízení nenáleží.

Postup žalovaného při řešení této otázky pak lze označit jako zmatečný a vnitřně rozporný. Na jedné straně sice tvrdí, že mu odvolání proti usnesení, jímž nebylo žalobci b) přiznáno postavení účastníka řízení, nebylo nikdy předloženo, přitom je však toto odvolání i samo usnesení součástí správního spisu vedeného stavebním úřadem, který byl žalovanému předložen k řízení o odvolání proti rozhodnutí ve věci samé. Nic mu tedy nebránilo v tom, aby o odvolání žalobce b) rozhodl.

Žalovaný dále tvrdí, že usnesení stavebního úřadu v důsledku podaného odvolání nenabylo právní moci a vykonatelnosti, a proto jeho odvolání proti rozhodnutí ve věci samé projednal jako přípustné. Jakkoli lze souhlasit s žalovaným v tom, že usnesení nenabylo právní moci, přesto nelze souhlasit s tím, že nenabylo ani vykonatelnosti. Žalovaný totiž opomněl, že podle § 76 odst. 5 správního řádu správního řádu nemá odvolání proti usnesení odkladný účinek a usnesení stavebního úřadu (i když z výše uvedených důvodů nesprávné) tedy vykonatelné bylo bez ohledu na to, že nenabylo právní moci.

Soud tedy uzavírá, že oběma žalobcům náleželo postavení účastníků řízení, a proto přistoupil k věcnému projednání jejich žalobních námitek. Důsledky shora popsanych procesních vad týkající se účastenství žalobce b) se bude zabývat níže v souvislosti s příslušnou žalobní námitkou.

Námitka porušení zásad územního plánu:

Žalobci v žalobě namítají, že v příslušném území je nutno stavebními zásahy „respektovat, dotvářet a rehabilitovat stávající urbanistické struktury, což jsou podmínky, jež umístěná novostavba bytového domu zjevně a hrubě porušuje“.

Jde o námitku formulovanou ve zcela obecné rovině a z tohoto důvodu ji prakticky nelze vypořádat. Pokud žalobci uvádějí, že stavba porušuje jimi uváděná pravidla „zjevně a hrubě“, je zřejmé, že jejich tvrzení postrádá jakoukoli argumentaci, k níž by bylo možné zaujmout jakékoli věcné stanovisko, snad vyjma konstatování, že soud toto přesvědčení žalobců nesdílí.

Námitka obcházení čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTTP

Žalobci tvrdí, že situováním stavby do půdorysu kříže, kde žádná fasáda novostavby není rovnoběžná s fasádami okolních vil, je obcházením čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTTP.

Soud tento názor žalobců nesdílí. Podle citovaného ustanovení *jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn*. Uvedené pravidlo se netýká situace, kdy jsou dvě stěny sousedních staveb „rovnoběžné“, jak uvádějí žalobci, ale případu, kdy jsou „protilehlé“. I v případě fasád ležících na různoběžkách tak musí být dodrženo uvedené

pravidlo. Kontrolu dodržení tohoto pravidla si lze názorně představit právě prostřednictvím žalobci zmiňovaného pravidla sklápění fasád. Z výkresu č. 106b, který je součástí zpracované dokumentace pro územní řízení přitom jednoznačně vyplývá, že tomuto pravidlu umisťovaná stavba vyhoví. Účelem tohoto pravidla je zachování dostatečného prostoru mezi dvěma stavbami pro bydlení a tento účel je dodržen, neboť v žádném z míst žádných dvou sousedních (nerovnoběžných) fasád není vzdálenost těchto fasád menší, než je výška vyšší z obou stěn.

K námitce nepřiměřených rozměrů stavby:

Stavební úřad se otázce možného narušení architektonického a urbanistického rázu prostředí věnoval ve svém rozhodnutí velmi obsáhle, a to na str. 11 až 13 svého rozhodnutí. Žalobou napadené rozhodnutí spolu s rozhodnutím stavebního úřadu přitom tvoří jeden celek a takto je nutno je vnímat.

Stavební úřad ve svém rozhodnutí podrobně uvedl parametry velkého množství okolních staveb a porovnal je s navrhovanou stavbou a přesvědčivě odůvodnil, že navrhovaná stavba se nebude charakteru okolní zástavby vymykat. Pokud jde o poukazy žalobců na to, že při porovnání nebyla brána v úvahu podzemní část stavby, je třeba konstatovat, že podzemní části nebyly brány do úvahy při porovnávání ani u okolních staveb. Z hlediska architektonického a urbanistického rázu prostředí je přitom zřejmé, že porovnávání musí být právě nadzemní části staveb, které jsou zvenku patrné a vytvářejí tak charakter umisťované stavby a následně také ráz příslušné lokality. Také z hlediska míry zastavěnosti (zachování množství zeleně) nemohou hrát podzemní části stavby žádnou roli.

K opěrné stěně:

Žalobci namítají, že součástí navrhované stavby bude také opěrná stěna, která bude tvořit výraznou pohledovou bariéru, „jaké se v okolí nevyskytují“. Ani s touto námitkou nelze souhlasit. Předmětná lokalita je situována ve svahu a k vyrovnání výškových poměrů je v okolí běžně užíváno opěrné stěny, pomocí níž je řešen výškový rozdíl mezi úrovní jednotlivých pozemků obytných staveb a přilehlé pozemní komunikace. Tvrzení, že se bude jednat o bariéru, jaká se v okolí nevyskytuje, tedy nelze přisvědčit.

K námitce týkající se výtahové šachty:

Soud tu musí částečně s žalobci souhlasit v tom, že územní rozhodnutí mělo ve své textové části vymezit přesnou (maximální) výšku strojovny výtahu. Vzhledem k tomu, že horní hrana strojovny bude představovat nejvyšší bod celé stavby, bude tak fakticky vymezovat její výšku. Výška stavby je přitom jedním z nejdůležitějších údajů, které je nutno při umístění stavby nutno stanovit. Vymezení tohoto parametru stavby přitom není možno odsunout až do stavebního řízení, jak naznačuje žalovaný svým vyjádřením o tom, že výška strojovny bude určena až se známostí konkrétního typu výtahu.

S žalobci však není možno již souhlasit v tom, že by maximální výška strojovny vůbec nebyla v proběhlém územním řízení stanovena. Maximální výšku výtahové šachty je totiž možno určit z výkresu situace koordinační v měřítku 1:200, kde je horní hrana strojovny vymezena nadmořskou výškou. Soud si je vědom toho, že jde o údaj, který by měl být obsažen primárně v textové části územního rozhodnutí, při hodnocení závažnosti této vady a

jejího možného dopadu do procesních práv žalobců je však nutno nastalou situaci odlišit od případu, kdy by maximální výška stavby nebyla určena vůbec.

Žalobci namítají, že při posuzování parametrů navrhované stavby a jejím srovnávání se stavbami okolními nebyla strojovna výtahu brána do úvahy, čímž došlo ke zkreslení výsledků srovnání. Soud má za to, že s touto námitkou nelze souhlasit.

Z hlediska navýšení celkového objemu nadzemní části stavby nebude hrát strojovna výtahu prakticky významnější roli, neboť jde jen o zcela zanedbatelné navýšení objemu. Je sice pravda, že tím dojde k navýšení celkové výšky stavby, nikoli však k navýšení vlastní hmoty navrhované stavby (resp. toto navýšení bude jen velmi malé). Z hlediska zastínění či odstupových vzdáleností nebude mít strojovna výtahu také prakticky žádný dopad do práv vlastníků sousedních staveb. Všechny úvahy, jimiž žalovaný a zejména stavební úřad, podepřeli své odůvodnění přípustnosti navrhované stavby v daném území, zůstávají v platnosti i při zohlednění strojovny výtahu na střeše navrhované stavby. Proto soud dospěl k závěru, že fakt, že strojovna výtahu je zachycena toliko ve výkresové části územního rozhodnutí a nikoli v jeho textové části, nepředstavuje natolik zásadní procesní vadu, pro niž by bylo zapotřebí žalobou napadené rozhodnutí zrušit. I při zohlednění strojovny výtahu by totiž výsledek správního řízení byl týž a úvahy správních orgánů by obstály.

K námitce oken obytných místností v bezprostřední blízkosti:

Poukaz žalobců na umístění oken obytných místností „v těsné blízkosti šikmo proti sobě“ je námitkou, která se nijak nedotýká práv nebo právem chráněných zájmů žalobců. Jde o tvrzení týkající se výhradně vnitřního prostředí navrhované stavby. Nijak se tedy netýká ani práv žalobce a) coby vlastníka sousední nemovitosti ani práv žalobce b), neboť v žádném smyslu slova nejde o ochranu přírody a krajiny. Z těchto důvodů se soud důvodností této žalobní námitky dále nezabýval.

K námitce redukce počtu bytů:

Podle předložené dokumentace má navrhovaná stavba obsahovat tři bytové jednotky. Žalobci jsou toho názoru, že jde o účelové vymezení provedené stavebníkem a jejich námitky tu vycházejí z předpokladu, že stavebník bude postupovat v rozporu s vydaným rozhodnutím a stavbu rozdělí a bude ji využívat jinak. Soudu v tomto ohledu nezbývá než přitakat správním orgánům v tom, že jde o námitku čistě spekulativní, která není (a ani nemůže být) nijak důkazně podložena. Stavební úřad je oprávněn posuzovat výhradně předložený návrh a je toliko oprávněn posoudit soulad předloženého návrhu s právními předpisy a nemůže zamítnout podaný návrh s odůvodněním, že stavebník jistě hodlá stavbu realizovat (či užívat) jiným způsobem, než je uveden v podaném návrhu. Předpokládat dopředu porušování zákona ze strany stavebníka či vlastníka budoucí stavby nemohou ani správní orgány a ani soud a uvedené tvrzení žalobců tak nelze nijak zohlednit.

Souhrnně považuje soud k této skupině žalobních námitek za nutné uvést, že posouzení souladu navrhované stavby s architektonickým a urbanistickým rázem prostředí je typickým případem správního uvážení. Zejména v rozhodnutí stavebního úřadu lze nalézt podrobnou argumentaci vycházející z konkrétních údajů, jimiž jsou úvahy správních orgánů o souladnosti navrhované stavby s čl. 4 odst. 1 vyhlášky OTHP podepřeny. Jde přitom o úvahy zcela logické, podrobná skutková zjištění, z nichž tyto úvahy vycházejí, žalobci nijak nezpochybňují. Soud nemůže nahrazovat správní uvážení jakýmsi svým uvážením soudním a

rušit rozhodnutí správních orgánů jen proto, že by považoval za vhodnější vzít do úvahy ještě jiná kritéria, než vzal do úvahy správní orgán, či že by preferoval jiná kritéria, než která zvolil správní orgán. Za situace, kdy není úvaha správních orgánů nijak v rozporu se zásadami logického uvažování, je přezkoumatelně a srozumitelně odůvodněna a není v rozporu s právními předpisy, nemůže soud rozhodnutí zrušit jen proto, že by snad na věc měl jiný názor.

K námitce týkající se hluku:

Žalobce námitku týkající se problematiky hluku uplatnil v řízení před stavebním úřadem, stavební úřad se touto námitkou zabýval jako námitkou č. 2.3 a vypořádal ji. V podaném odvolání ani v jeho následných doplněních však žalobce tuto problematiku nijak nezmiňoval a žalovaný (ve vztahu k tomuto žalobci) tak nijak nebyl povinen se touto problematikou zabývat.

Žalobce a) pak v žalobě zmiňuje část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na str. 13. Tato část odůvodnění se však týká odvolacích námitek JUDr. J. Ď., nikoli odvolacích námitek žalobců.

Žalobci musí v žalobě namítat výhradně zkrácení na svých procesních nebo hmotných právech, nemohou tedy podávat žalobu v zájmu jiných účastníků řízení či v úmyslu jakési všeobecné ochrany veřejných zájmů. Případným nesprávným nebo nedostatečným vypořádáním odvolací námitky jiného odvolatele nemůže dojít k žádnému zkrácení procesních ani hmotných práv žalobců a již z tohoto důvodu musí být tato jejich námitka zamítnuta.

K námitce týkající se účastenství žalobce b):

Soud již výše podrobně odůvodnil, že žalobci b) náleželo postavení účastníka řízení a že stavební úřad pochybil, pokud rozhodl, že účastníkem řízení není. Uvedená procesní vada však neměla žádný dopad do procesních práv žalobce b) jako účastníka správního řízení. Žalobce b) se totiž mohl účastnit veřejného ústního jednání, které k projednání věci nařídil stavební úřad, ten se také věcně vypořádal s jeho námitkami proti navrhované stavbě. Je přitom lhostejno, že se jimi zabýval „jen“ jako připomínkami veřejnosti a nikoli jako námitkami účastníka řízení, podstatné totiž je, že námitky žalobce b) proti navrhované stavbě byly věcně vypořádány a stavební úřad odůvodnil, proč je nepovažuje za důvodné. Žalobce b) pak podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí včasné odvolání, které bylo jako přípustné odvolání účastníka řízení věcně projednáno.

Žalobce b) nijak nespecifikuje, v čem se zmatečný přístup správních orgánů k jeho účastenství negativně projevil na jeho procesním postavení. Nespecifikuje nijak, že by nemohl namítat určité skutečnosti, že by mu bylo bráněno v uplatnění některých jeho procesních práv či že by některé jeho výhrady proti povolované stavbě byly ignorovány jen s poukazem na jeho nejistý status ve vztahu k účastenství v řízení.

Jakkoli tedy soud shledal zmatečnost v přístupu správních orgánů k otázce účastenství žalobce b) (viz shora), neshledal ani v tomto ohledu, že by šlo o natolik vážnou procesní vadu, která by měla být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce b) totiž nijak nespecifikuje, jaký reálný dopad měl uvedený přístup správních orgánů do jeho postavení a jak jinak by správní řízení dopadlo (či alespoň dopadnout mohlo) nebýt popisované procesní vady.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. srpna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu